

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: žalobce: **A. R.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. ZZC B – J., B. p B., zastoupený JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Rumunská 22/28, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015, č. j. OAM-275/LE-BE02-LE22-2014, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2015, č. j. OAM-275/LE-BE02-LE22-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Maroši Matiaškovi, LL. M., se přiznává odměna ve výši 6.800,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů po právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 9. 3. 2015, č. j. OAM-275/LE-BE02-LE22-2014, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, § 14, § 14a a

§ 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu).

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu.

V doplnění žaloby namítl, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a odkázal na čl. 9 odst. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“), která uvádí, že za pronásledování může být považováno i „*trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající do doložek o vyloučení uvedených v čl. 12 odst. 2*“ (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN – doplněno soudem). Uvedl, že na území Ukrajiny se odehrávaly a odehrávají válečné zločiny, což dokládají i zprávy Amnesty International a Human Rights Watch.

Žalobce rovněž uvedl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Odkázal na současnou bezpečnostní situaci na Ukrajině a podotýká, že mu v případě návratu hrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního či mezinárodního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině nezabýval dostatečně, neboť využil při hodnocení postavení žalobce zprávy, které byly v době rozhodování již zastaralé a neaktuální, např. zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 či č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014, i další zprávy, které neodráží aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu. Zdůraznil, že v zemi původu probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, ačkoli podle názoru žalovaného boje probíhají jen v části zemi původu a poukázal na skutečnost, že vnitřní ozbrojený konflikt zahrnuje bojové akce probíhající v rámci hranic státu mezi vládními ozbrojenými silami a organizovanými ozbrojenými skupinami (popř. mezi těmito skupinami navzájem).

Konečně namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil skutečnost, že žalobce v České republice žije téměř tři roky a na území ČR pobývá i jeho matka. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí věnoval jen životu rodinnému a nikoli životu soukromému, přitom soukromý život žalobce se odehrává výlučně na území České republiky.

Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že v případech, kdy je nevěle nastoupit vojenskou službu jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu, musí žadatel prokázat, že výkon vojenské služby vyžaduje jeho účast na vojenských akcích v rozporu s jeho politickými, náboženskými či morálními názory či jinými odpovídajícími důvody svědomí. K takovému

prokázání však ze strany žalobce nedošlo, neboť z jeho sdělení v průběhu správního řízení vyplývá, že důvodem jeho snahy vyhnout se návratu do vlasti je jeho obava o vlastní život v důsledku povolání k výkonu vojenské služby a účasti v bojích s proruskými separatisty, absence rodinného zázemí ve vlasti a přání žít s matkou na zdejším území.

K námitkám o přítomných důvodech k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu uvedl, že k oblastem zasaženým konfliktem se separatisty patří východní část země, zejména oblast Doněcká a Luhanská, zatímco žalobce před odchodem z vlasti pobýval v oblasti Ternopilské, která se naopak nachází v západní části Ukrajiny. Je třeba v souvislosti se žalobními námitkami přihlídnout i k poslednímu vývoji, dokládajícímu snahu o zklidnění situace mezi znesvářenými stranami na základě příměří, byť křehkého, dohodnutého v Minsku dne 15. 2. 2015, jak je známo z všeobecně dostupných informačních zdrojů. Žalobcova tvrzení nedokládají pro případ jeho návratu přítomnost skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalovaný dále uvedl, že v žalobcově vycestování neshledává ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Záměr realizovat svůj rodinný život na zdejším území ho nezbavuje povinnosti dodržovat pravidla stanovená zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Uvedl rovněž, že ani rodinné vazby k matce pobývající na území ČR nepředstavují důvod k udělení mezinárodní ochrany. Nadto je třeba znovu poukázat na to, že žalobce je dospělým, zdravým mužem, je svobodný, bezdětný a dovolává se pouze svého vztahu k zde pobývající matce. Znalost českého jazyka nekompenzuje předchozí nelegální pobyt žalobce a nevycestování navzdory uloženému správnímu vyhoštění, jeho jednání před umístěním v ZZC nesvědčí o jeho integraci v rámci české společnosti.

Proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

Dne 23. 9. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že je ukrajinské národnosti, křesťanského vyznání a že on sám, ani nikdo z jeho rodiny není, ani nikdy nebyl členem žádné politické strany, ani jiné organizace. Dále uvedl, že vojenskou službu nevykonával, protože z Ukrajiny odjel. Je svobodný a bezdětný a jeho matka žije v České republice. Dosáhl středoškolského vzdělání, na Ukrajině pracoval jako stavební dělník a prodavač a v ČR pak vykonával stavební práce. Do odjezdu z vlasti žil v Ternopilské oblasti. Uvedl, že Ukrajinu opustil v listopadu 2012, protože tam již nikoho neměl, a tak jel za matkou, která má v ČR dlouhodobý pobyt. Do ČR cestoval autobusem přes Polsko na základě cestovního dokladu a polského víza. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se nechce vrátit na Ukrajinu a bojí se, že by musel do války. Prohlásil, že proti němu již několikrát bylo vedeno trestní stíhání naposledy za jízdu „načerno“ a dostal pokutu. Vyjádřil obavu z návratu na Ukrajinu, protože někteří jeho kamarádi jsou už kvůli válce mrtví, a kdyby se vrátil do vlasti, musel by do války a mohli by jej zabít. Prohlásil, že je v dobrém zdravotním stavu. Ve vlastnoručně psaném prohlášení zopakoval, že nechce jet na Ukrajinu, protože se bojí jít do války.

V průběhu pohovoru konaného dne 16. 12. 2014 žalobce vypověděl, že na Ukrajině žil u rodičů v bytě, po ukončení školy v roce 2007 nebo 2008 začal pracovat, kde se dalo, ale jednalo se spíše o příležitostné práce. Pracoval na stavbách a snažil se podnikat, což ale nevyšlo. Z Ukrajiny odjel, protože se rozešel se svojí přítelkyní, vyřídil si pas a polské pracovní vízum na jeden rok a odjel autobusem přes Polsko rovnou do ČR, kde žije jeho matka. V současnosti není s nikým na Ukrajině v kontaktu. Naposledy byl hlášen na adrese Ternopilská oblast, Č., V. V., což byl byt rodičů, kde nyní žije sestra. Uvedl, že Ukrajinu opustil v roce 2012 a od té doby žije v ČR, kde mu pomohla matka, pak si našel bydlení a práci na stavbách. Byl zde na základě polského víza a žil tu od svého příjezdu nelegálně. Naposledy žil s kamarády v Praze na K. n., ale hlášený tam nebyl. Před rokem ztratil pas, ale ztrátu nikde nehlásil, protože se bál, že by měl problémy. Nepokusil se kontaktovat ambasádu a vyřídit si platné doklady. Na základě správního vyhoštění se nevrátil na Ukrajinu, protože se neměl kam vracet, nic tam nemá a bál se, že by musel do armády. V ČR měl potíže s policií kvůli nelegálnímu pobytu a opakovaně kvůli jízdě na černo v metru, za což dostal pokutu. Žádá o mezinárodní ochranu, protože se nechce vrátit na Ukrajinu a musel by do války. Uvedl, že o azyl požádal hned, jak o této možnosti byl informován během svého zadržení. V případě návratu do vlasti se obává války, dále že se nemá kam vrátit, nevydělal by si ani na jídlo a stal by se z něj bezdomovec.

Dne 9. 3. 2015 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že snaha vyhnout se nástupu do armády není sama o sobě důvodem k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, zejména pokud se povinnost nastoupit do armády týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v září roku 1979, „člověk *jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě*“.

Dále žalovaný uvedl, že přestože je bezpečnostní situace na jihu a východě Ukrajiny aktuálně složitá, a to zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, které jsou minimálně podporovány, ne-li přímo organizovány Ruskou federací, nelze na základě výše citovaných informací hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt. Dle výše uvedených zpráv dochází pouze k lokálním střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci na jihovýchodě Ukrajiny, zejména tedy v Doněcké oblasti a dalších městech regionu, situace na západě a středu země je však klidná. K situaci v Ternopilské oblasti, tedy místu žalobcova pobytu ve vlasti, výše uvedené zprávy uvádějí, že tato oblast je velmi vzdálená od ozbrojených střetů a bezpečnostní situace se tu nijak nezměnila.

Žalovaný rovněž uvedl, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Žalobce sice uvedl, že na území ČR pobývá jeho matka, správní

orgán však upozornil, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jelikož rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkouvávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 10. 12. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce předně uvedl, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 správního řádu a § 12, §13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu, tyto námitky však nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené

nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Řádnými žalobními body pak žalobce namítl, že žalovaný nesprávně vyhodnotil azylovou relevantnost obav žalobce z povinnosti nastoupit výkon vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny. Tato námitka je důvodná.

K otázce, do jaké míry je obava žadatele o mezinárodní ochranu z povinnosti nastoupit vojenské služby a z nasazení do válečného konfliktu relevantní z pohledu jednotlivých forem mezinárodní ochrany, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24, a to právě ve vztahu k situaci na Ukrajině. V uvedeném rozhodnutí navázal především na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015 ve věci Andre Lawrence Shepherd (C-472/13). Soud při posouzení této žaloby vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, resp. Soudního dvora Evropské unie, s nimiž se ztotožnil a neshledal důvod odklonit se od nich.

Úvodem považuje soud za významné předeslat, že branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. V době ozbrojeného konfliktu, do něhož je tento stát zavlečen, resp. hrozby konfliktu je tato povinnost ještě významnější a naléhavější. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost a případně se z toho titulu i aktivně zapojil v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost státu a jeho územní celistvost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012 – 44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří bez relevantního důvodu odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.

Z pohledu aplikace § 12 zákona o azylu je rozhodující, zda žadatel o mezinárodní ochranu má odůvodněný strach z pronásledování pro některý z azylově relevantních důvodů. Pojem pronásledování je definován v § 2 odst. 8 zákona o azylu jako závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Uvedené ustanovení je transpozicí čl. 9 kvalifikační směrnice a musí být vykládáno v souvislosti s ní. Dle čl. 9 odst. 2 písm. e) kvalifikační směrnice může být za pronásledování považováno trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2 (tj. zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti ve smyslu mezinárodních dokumentů obsahujících ustanovení o těchto zločinech, vážný nepolitický zločin, čin, který je v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN).

Jinými slovy řečeno, mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit osobě, jestliže se odůvodněně obává, že by mohla být trestně stíhána nebo by jí byl uložen trest z důvodu, že odepře výkon vojenské služby za konfliktu. To ovšem pouze za omezující podmínky, že by při výkonu vojenské služby docházelo ke zločinům proti míru, válečným zločinům, zločinům proti lidskosti. Trestní stíhání v případě odepření vojenské služby za konfliktu, při němž k uvedeným z pohledu mezinárodního práva protiprávním jevům nedochází, nepředstavuje akt pronásledování, a tedy důvod pro udělení azylu. Naopak je zcela legitimní, aby stát, jenž se nachází v konfliktu, vynucoval plnění branné povinnosti a nařízené mobilizace i prostředky trestního práva.

V situaci, kdy žalobce v řízení konzistentně a věrohodně uváděl jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu obavu z povolání k výkonu vojenské služby a především pak nasazení do ozbrojeného konfliktu na východě Ukrajiny, bylo povinností žalovaného shromáždit takové zprávy o zemi původu, na jejichž základě by bylo možno posoudit, zda v ozbrojeném konfliktu nedochází k porušování pravidel mezinárodní válečného, resp. humanitárního práva. Této povinnosti se přitom žalovaný nemůže zprostit poukazem na to, že žalobce tuto konkrétní okolnost (páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti) ve správním řízení netvrdil.

Žalovaný vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen MZV ČR) č. j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 a č. j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014, ze zprávy Zvláštní pozorovací mise Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (dále jen OBSE) na Ukrajině ze dne 23. 4. 2014, z informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen UNHCR) „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze dne 1. 7. 2014 a z Infobanky České tiskové kanceláře (dále jen ČTK) „Země světa, Ukrajina“. Výše uvedené zprávy se však otázkou průběhu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině zabývají spíše okrajově, případně vůbec. Žádná ze zpráv, o něž se napadené rozhodnutí opírá, se nezabývala otázkou metod vedení ozbrojeného konfliktu, ani otázkou, zda (a případně v jaké míře) dochází při tomto konfliktu k páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti bojujícími stranami. Přitom soud podotýká, že z veřejně dostupných zdrojů je mu známo, že již v době zahájení řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu existovaly informace nasvědčující tomu, že by v rámci ozbrojeného konfliktu mohlo docházet k páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti (viz např. informace Human Rights Watch. <https://www.hrw.org/news/2014/07/24/ukraine-unguided-rockets-killing-civilians> nebo <https://www.hrw.org/news/2014/09/01/ukraine-rising-civilian-toll-luhansk>) a v době před vydáním napadeného rozhodnutí vyslovil podobné podezření i Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva (http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1425460113_9thohchrreportukraine.pdf). Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav, jelikož k otázce, zda na Ukrajině dochází v rámci ozbrojeného konfliktu k páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti, neshromáždil žádné materiály, ze kterých by bylo možno tuto otázku posoudit. Navíc své rozhodnutí v této části vůbec neodůvodnil, když se omezil na (obecně správnou) argumentaci, že azylově relevantním pronásledováním není odvedení do armády (ani

případný trest za odepření vojenské služby), aniž by se však vůbec zabýval tím, zda tuto obecnou argumentaci lze vztáhnout (s ohledem na výše uvedené) i k ozbrojenému konfliktu probíhajícímu na Ukrajině.

Žalobce dále namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil skutečnost, že žalobce v České republice žije téměř tři roky a na území ČR pobývá i jeho matka. Žalovaný se věnoval jen životu rodinnému a nikoli životu soukromému, přitom soukromý život žalobce se odehrává výlučně na území České republiky. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečně na str. 7 napadeného rozhodnutí. Sama skutečnost, že na území ČR žije matka žalobce, nemůže vést k udělení azylu či doplňkové ochrany. Relevantní skutečností by se pobyt matky na území ČR mohl stát toliko ve výjimečných případech (např. pokud by byla těžce nemocná a odkázaná na péči žalobce), které však v projednávané věci nenastaly. Rovněž argumentaci délkou pobytu pokládá soud vzhledem ke krátkému trvání tohoto pobytu za nepřipadnou a podotýká, že tyto otázky je třeba řešit v režimu zákona o pobytu cizinců a nikoliv zákona o azylu.

Žalobce rovněž namítl, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Touto námitkou se však soud nezabýval, jelikož by toto posouzení bylo nadbytečným. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí v soudním přezkumu (z důvodů uvedených výše) neobstálo, bude se žalovaný touto otázkou muset zabývat znovu, a to na základě informací o zemi původu aktuálních v době jeho nového rozhodnutí.

Soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné odůvodnění a rovněž proto, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Proto napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. V dalším řízení bude na žalovaném, aby si opatřil dostatečné a aktuální informace k průběhu ozbrojeného konfliktu na Ukrajině a zejména k otázce, zda (a případně v jaké míře) dochází v tomto konfliktu k páchání válečných zločinů či zločinů proti lidskosti.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Odměnu soudem ustanovenému zástupci žalobce určil soud ve výši 6.800,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 6.200,- Kč za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] a ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. 7. 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Švejdová